

A Fővárosi Ítéltábla az SBGK Ügyvédi Iroda ... által képviselt felperes nevéfelperesnek, a Szabó és Társa Ügyvédi Iroda ... által képviselt ... I. rendű és ... II. rendű alperesek ellen tisztességtelen piaci magatartás megállapítása iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2015. szeptember 30. napján meghozott 1.G.40.920/2014/18. számú ítélete ellen az I. és II. rendű alperesek részéről 21. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezéssel támadott rendelkezéseit a per főtárgya tekintetében helybenhagyja, a perköltség vonatkozásában részben megváltoztatja és az alperesek által fizetendő perköltség összegét 472.000 (Négyszázhetvenkettőezer) forintra leszállítja;

megállapítja, hogy a felperes 72.000 (Hetvenkettőezer) forint többlet kereseti illetéket rótt le;

kötelezi az alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 200.000 (Kétszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság 2015. szeptember 30-án meghozott 1.G.40.920/2014/18. számú ítéletével megállapította, hogy az I. rendű alperes azon magatartásával, hogy a „...” csokoládéterméket olyan jellegzetes külsővel állította elő és hozta forgalomba, amelyről a felperes által forgalmazott „...” terméket szokták felismerni, továbbá a II. rendű alperes azon magatartásával, hogy a „...” csokoládé terméket olyan jellegzetes külsővel hozta formába, amelyről a felperes által forgalmazott „...” terméket szokták felismerni, megvalósította a Tptv. 6. §-ában rögzített jellegbitorlás tisztességtelen piaci magatartását; kötelezte az I. és II. rendű alperest, hogy a „...” termékek gyártását és forgalmazását hagyják abba; eltiltotta az I. és II. rendű alperest a további jogsértéstől; az I. és II. rendű alperest a jogerős ítélet rendelkező része közzétételére kötelezte a ... honlap kezdőoldalán 30 napon keresztül; kötelezte továbbá I. és II. rendű alperest, hogy 30 nap alatt a jogsértést megelőző állapotot állítsa helyre akként, hogy a „...” termékeket, annak csomagoló anyagát és hirdetési anyagát a kereskedelmi forgalomból hívják vissza, onnan véglegesen vonják ki; elrendelte az I. rendű, valamint a II. rendű alperes székhelyén a „...” termékek, valamint a termékekhez tartozó csomagoló anyag és hirdetési anyag lefoglalását és megsemmisítését; kötelezte az I. és II. rendű alperest, hogy 15 nap alatt szolgáltatson adatot a jogsértéssel érintett áruk forgalmazásában

résztevőkről, arra vonatkozóan, hogy székhelyén kívül hol, mely raktárakban tárol „...” terméket; ezt meghaladóan a keresetet elutasította és alpereseket a felperes részére 1.123.220 forint perköltség megfizetésére kötelezte.

Ítélete indokolásában rögzítette, a perben alperesekre hárult annak bizonyítása, hogy az alperes alakította ki a perbeli termék külső csomagolását és azt legyártatta, a terméket az alperes látta el és forgalmazta jellegzetes külsővel, amelyről az alperest szokták felismerni és ezen külsőséggel 2012 decemberét megelőzően piacra lépett. Alperesek tartoztak bizonyítani továbbá a perbeli termék gyártását illetően a felek között létrejött megállapodás tartalmát. A bizonyítási teherről és a sikertelen bizonyítás jogkövetkezményeiről alperesek tájékoztatása a 2015. április 16-án megtartott tárgyaláson a 9. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben rögzítetten megtörtént, a bíróság felhívására ezt követően alperesek csatolták előkészítő iratukat és annak mellékleteit. A 2015. szeptemberi tárgyaláson azonban nem jelentek meg, amit az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § (2) bekezdésére tekintettel úgy értékelte, egyéb előadnivalójuk nincs, így a Pp. 141. § (6) bekezdése szerint a rendelkezésre álló adatok alapján bírálta el a keresetet.

A továbbiakban a Tptv. 6. § (1) bekezdésében foglaltakra utalva az elsőfokú bíróság részletesen kifejtette, hogy miben áll az az öt konjunktív tényállási elem, amelynek a jellegbitorlás megállapításához fenn kell állnia. Az egyes tényállási elemeket vizsgálva rámutatott, a versenytársi minőség megállapítása vonatkozásában alapvetően nem a tevékenységi körhöz kapcsolódó vásárlói kör jellegének, hanem a felek tevékenységének van jelentősége és miután nem volt vitás a perben, hogy valamennyi fél csokoládé termékeket forgalmaz magyarországi piacon, az volt megállapítható, hogy a felek versenytársai egymásnak.

A jellegbitorlás tekintetében az áruk külseje, csomagolása, megjelölése, elnevezése vizsgálandó, ebből következően a perben nem volt jelentősége az áru belső tulajdonságának, a felperes által forgalmazott „...”, illetőleg az alperesek által forgalmazott „...” termékek belső tálcájának és azok azonosságának, így azon alperesi tényállásnak sem, hogy a belső tálcát 2011-ben a felperesi termék magyarországi piacra lépését megelőzően az I. rendű alperes tervezte meg, illetve abban forgalmazta termékeit. Azt az alperesek sem tették vitássá, hogy a perbeli termékét felperes annak első magyarországi piacra lépésekor a perbeli külső kartondobozos csomagolással látta el, amiből az következik, hogy a magyarországi vásárlók, piaci szereplők és fogyasztók felperes termékét a perbeli külső kartondoboz csomagolással ismerték meg. Az alperesek azon állításukat, hogy a külső papírdoboz borítást felperes és az I. rendű alperes együttműködési kapcsolatuk alatt együtt alakították ki, ezért annak használatára felperes és az I. rendű alperes egyaránt jogosult, a bíróság felhívására bizonyítékokkal nem támasztották alá, erre nézve bizonyítási indítványt sem terjesztettek elő, továbbá még arra vonatkozóan sem nyilatkoztak, hogy a perbeli alperesi termék mikor kapta a felperes által kifogásolt kartondoboz csomagolást. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem volt megállapítható, hogy a perbeli termék csomagolásának kialakítására vonatkozóan a felek között az alperesek által állított megállapodás jött volna létre, továbbá nem volt megállapítható az sem, hogy alperes a perbeli terméket azt megelőzően a jellegzetes külső csomagolással látta volna el, hogy a saját termékével felperes 2012. október 22-én piacra lépett. E körben az elsőfokú bíróság felperes által 13/F/24. alatt csatolt, a felperesi termék külső csomagolásának végleges tervére vonatkozó iratban foglaltakra is figyelemmel volt, amely alapján az állapítható meg, hogy a külső csomagolás nem az alperes által került kialakításra, hanem az a felperes által megjelölt gyártó, a ... GmbH megrendelése alapján jött létre. A felperesi termék külső csomagolása tehát felpereshez köthető.

A perbeli felperesi termék külső csomagolása, annak grafikai megjelenése jellegzetes, hiszen a csokoládé figurák feltüntetéséből megállapítható, hogy csokoládé termékről van szó, továbbá az állatfiguráknak a csomagoláson történő megjelenítése is a jellegzetesség alapját képezi, ami a felperes beazonosítását szolgálja, ily módon pedig a külső csomagolás jellegzetessége mint a jellegbitorlás egyik tényállási eleme is megállapítható volt.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az a tényállási elem is megvalósult, hogy a perbeli áru a piacon ismert legyen. A felperes által 13/F/21. alatt csatolt táblázatban foglaltak a felperesi termék piacon való ismertségét mindenképpen alátámasztják, figyelemmel arra is, hogy az alperes által forgalmazott „,...” vagy „,...” termékek forgalmazását, ismertségét illetően a bíróság felhívása ellenére alperesek bizonyítékot nem csatoltak, bizonyítási indítványt nem terjesztettek elő, így az alperesi termékek piacon való ismertsége bizonyítatlan maradt. Megállapítható tehát, hogy felperesi termék a magyarországi piacon 2013-ban ismertté vált, mégpedig nyilvánvalóan az alperessel kötött szerződésre tekintettel az alperes tevékenysége által, ugyanakkor e körben az alperes által kifejtett tevékenységnek nincs relevanciája, mint ahogy annak sincs, hogy az alperes a belső tálcán átlátszó fóliában korábban kezdte el forgalmazni a perbeli terméket a magyarországi piacon. Az adott termék piacon való ismertté válása ugyanis nem pusztán abból ítélendő meg, hogy a termék mikor került először piacra, hanem a jellegbitorlásra alapuló védelem alapvetően az ismertségen múlik, ennél fogva a védelem azt is megilleti, aki az árut ismertté tette (EBH2003.361), amint egyebekben arra a maga a felperes is helytállóan hivatkozott.

A felek perbeli termékeinek összetéveszthetősége mint a jellegbitorlás további tényállási eleme ugyancsak megállapítható, különös tekintettel arra, hogy a bírói gyakorlat szerint e körben elegendő, ha az összetéveszthetőség lehetősége, reális veszélye fennáll, ami a felperesi és az alperesi termékek vonatkozásában megállapítható volt, mindkét termék csomagolásán található grafikának ugyanis ugyanaz volt a koncepciója, mindkét terméken azonos helyen került feltüntetésre a termék elnevezése, hasonló továbbá az is, hogy a rajzolt állatfigurák közül a teknős a termék elnevezésének utolsó betűje felett került elhelyezésre. Az összbenyomás alapján megállapítható, hogy a két termék külső csomagolása az összetéveszthetőségig hasonló.

A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság arra a megállapításra jutott, hogy az alperesek a felperesi termék külső csomagolásához hasonló, azzal összetéveszthető jellegzetes külső csomagolással látták el, illetve forgalmazták a „,...” megnevezésű árujukat, és ezzel megvalósították az 1996. évi LVII. törvény (Tpv.) 6. §-ában rögzített jellegbitorlás tényállását, ezért a felperes keresetének megfelelően a Tpv. 86. § (2) bekezdés a) pontja alapján állapította meg a jogsértés megtörténtét és ugyanezen jogszabály b) pontja alapján kötelezte az alpereseket a jogsértés abbahagyására, került sor továbbá az alperesek eltiltására további jogsértéstől. A Tpv. 86. § (2) bekezdésének megfelelően marasztalta alpereseket, ezt meghaladóan azonban a keresetet elutasította. Az elégtételről a Tpv. 86. § (2) bekezdés c) pontja alapján rendelkezett az elsőfokú bíróság, az elégtétel módját ugyanakkor a felperesi keresettől eltérően állapítva meg. A jogsértést megelőző állapot helyreállításáról a Tpv. 86. § (2) bekezdés d) pontja alapján rendelkezett a 86. § (3) bekezdés b) pontjában foglaltakra is figyelemmel, az alperesek adatszolgáltatásra kötelezésére pedig a Tpv. 86. § (2) bekezdés g) pontja alapján került sor.

Ugyanakkor a Tpv. 2. §-a tekintetében az elsőfokú bíróság a keresetet nem találta megalapozottnak az indokolásban részletesen kifejtettek szerint. Egyebekben arra is utalt, hogy a jelen perben a kereset elbírálása körében a perbeli termék külső csomagolásának volt alapvető jelentősége, ebből következően a perbeli termék belső tálcájával összefüggésben a Fővárosi Törvényszék előtt folyamatban lévő mintaoltalmi per eldöntése a jelen pernek nem előkérdése, arra tekintettel a jelen per felfüggesztése nem indokolt, az alperesek erre irányuló kérelme ezért nem vezethetett eredményre. A pervesztes alpereseket a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes perkielégítésének megfizetésére. A jogi képviselő ügyvédi munkadíját a felperes által csatolt okiratok alapján a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. §-a szerint állapította meg 979.220 forint összegben azt is rögzítve, a csatolt elszámolást arányban állónak találta a felperesi jogi képviselő által végzett munkával.

Az ítélettel szemben az alperesek terjesztettek elő fellebbezést, amelyben – a keresetnek helytadó részében – a Pp. 252. § (2), illetve (3) bekezdése alapján elsődlegesen az ítélet hatályon kívül

helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását, másodlagosan az ítélet megváltoztatását, a kereset teljes elutasítását kérték.

Elsődleges fellebbezési kérelmük indokaként előadták, az elsőfokú ítélet indokolásából megállapíthatóan az elsőfokú bíróság a hozzá 2015. június 25-én 13. sorszám alatt személyesen benyújtott azon felperesi előkészítő iratban és mellékleteiben foglaltak alapján jutott arra a megállapításra, hogy alperesek a Tpvt. 6. §-ába ütköző jellegbitorlást valósítottak meg a felperes terhére, amely felperesi beadványt alperesek nem kaptak meg, az abban foglaltakról jogi képviselőjük csak az elsőfokú ítélet meghozatalát követő iratbetekintés során szerzett tudomást. Az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (6) bekezdését, valamint 2. §-át megsértve járt el, amikor anélkül hozott ítéletet, hogy a per 2015. szeptember 15-én az alperesek távollétében megtartott utolsó tárgyalásán a felperesi jogi képviselőt nyilatkoztatta volna a 13. sorszámú előkészítő iratban foglalt azon tényelődására nézve, hogy az előkészítő irat alpereseknek megküldésre került, illetve e felperesi előkészítő iratot az elsőfokú bíróság kézbesítette volna az alpereseknek. Emellett a per utolsó tárgyalásáról készült 17. sorszámú jegyzőkönyv tartalma nem felel meg a Pp. 116. § rendelkezéseinek, mert abból nem állapítható meg, hogy milyen irat ismertetésére került sor. Az elsőfokú bíróság továbbá anélkül kötelezte alpereseket felperes javára egyetemlegesen a perköltség megfizetésére, hogy a felperes az egyetemleges marasztalásra irányuló kereseti kérelmet terjesztett volna elő. Ezzel az elsőfokú bíróság túllépte az érdemi döntés Pp. 215. §-ában rögzített korlátait, valamint a Pp. 3. § (2) bekezdése szerinti kérelemhez kötöttség eljárásjogi alapelvét is megsértette. Mindezen lényeges eljárási szabálysértések miatt – a keresetet elutasító részében – az ítélet hatályon kívül helyezésének és az elsőfokú eljárás megismétlésének van helye.

Az ítélet érdemi megalapozatlansága körében alperesek egyebek mellett előadták, a 13. sorszámú felperesi előkészítő irathoz F/24. sorszámon csatolt mellékletből megállapíthatóan az elsőfokú eljárás során felperes az alpereseket és az elsőfokú bíróságot egyaránt megtévesztve állította azt, hogy a perbeli terméket a perbeli vitatott formában és módon 2012. október 22-e óta állítja elő és forgalmazza, és az Magyarországon először 2012. november 12-én került forgalomba. Ezzel szemben az F/24. számú melléklet szerint a felperesi termék külső csomagolásának tervét felperes csak 2013 elején kapta meg. Ezen információ birtokában nyilvánvaló, hogy az elsőfokú eljárás során alperesek nem késlekedtek a bizonyítékok csatolásával, hiszen a per eldöntése szempontjából lényeges körülmény tekintetében a felperes mindvégig megtévesztő nyilatkozatokat tett. Az F/24. sorszámú mellékletben foglalt új és lényeges információ birtokában ugyanakkor az alperesi oldal már össze tudta szedni azokat a bizonyítékait, amelyek cáfolják felperes állításait a perbeli csomagolás felperesi első forgalomba hozatalára és az áru ismertté tételére vonatkozóan. Az F/24. sorszámú okiratot felperes annak bizonyítására csatolta, hogy mikor tervezte meg a „...” terméke külső papírdobozát, annak végleges tervét tartalmazó okiraton ugyanakkor 2013. január 10-i dátum szerepel, ami egyértelműen azt az alperesi állítást támasztja alá, hogy 2013. január 10-e előtt felperes ezen a néven és ebben a csomagolásban nem forgalmazhatta a termékét, különös tekintettel arra, hogy saját állítása szerint felperes ezen időpontot megelőzően még tervekkel sem rendelkezhetett. E körben az sem hagyható figyelmen kívül, hogy hónapokra volt szükség ahhoz, hogy a termék az F/24. sorszám alatti terv szerinti új csomagolás ténylegesen forgalomban is kerülhessen. Mindebből az következik, hogy felperes 13/F/22. sorszám alatt csatolt, 2013. január-február hónapokban kiállított számlái valótlanul tartalmazzák a „...” termék megjelölést, akárcsak az elsőfokú eljárásban az alperesek által kifogásolt 1/F/6. és 1/F/20. sorszám alatt csatolt felperesi számlák. Ezért a 13/F/21. sorszám alatti összegző táblázattal együtt alkalmatlanok annak bizonyítására, hogy a perbeli „...” termékből a felperes 2013. január-február hónapokban milyen mennyiséget forgalmazott Magyarországon az I. rendű alperes útján. Felperes a csatolt számláit a számítógépes nyilvántartásából nyomtatta ki, amely az adott cikkszámhoz tartozó terméket már nem a megrendelési, hanem a számla kinyomtatásának időpontja szerinti elnevezéssel tartalmazza. Maga a rendelési mennyiség valós, azonban más néven, más csomagolásban forgalmazott termékről

van szó, a perbeli termék ugyanis 2013 ősze előtt mind a magyar, mind az európai piacon „...” néven, és más csomagolásban jelent meg, amit a fellebbezéshez 1-5. sorszám alatt csatolt, az I. rendű alperes által megrendelt árukról 2013. január-április hónapok között kibocsátott felperesi számlák és megrendelők is bizonyítanak. A fellebbezéshez 6. sorszámú mellékletként csatolt, a felperes 2013. március 26-i termék katalógusának 52. oldaláról készült másolat is azt támasztja alá, hogy még ebben az időpontban is felperes a csokoládé terméket „...” néven, a perbeli csomagolástól eltérő dobozban forgalmazta. A felperes 2013. április 11-i árlistájának a fellebbezéshez 7. sorszámú mellékletként csatolt 16. oldalán is „...” termék megnevezés szerepel.

A jelen perben ugyancsak döntő fontosságú, hogy a perbeli termék a magyar piacon külső megjelenési formájában kinek a forgalmazása révén vált ismertté, a perbeli papírdoboz csomagolást ki, mikor készítette el és jelent meg vele a magyar piacon. Erre nézve pedig a fellebbezéshez 8-11. sorszám alatt mellékelt okirati bizonyítékokból egyértelműen megállapítható, hogy a „...” alperesi csokoládé termék külső csomagolásának I. rendű alperes által megrendelt tervét a ... Kft. 2013. április 16-án készítette el, a terv alapján a termék csomagolásához az I. rendű alperes 2013. április 15-i megrendelése alapján legyártott papírdobozok pedig I. rendű alperes részére 2013. május 15-én kerültek leszállításra.

Mindezek alapján egyértelműen megállapítható, hogy a felperest megelőzően I. rendű alperes nemcsak a perbeli termék belső tartótálcáját, de annak külső papírdoboz csomagolását is megtervezte és legyártatta, megszüntetve ezzel a fóliás csomagolást. A fellebbezéshez csatolt okirati bizonyítékok egyebekben az I. rendű alperes törvényes képviselőjének az elsőfokú eljárásban történt személyes meghallgatásakor tett nyilatkozataival is összhangban állnak, amely nyilatkozat megtétele időpontjában még a perben nem állt rendelkezésre adat arra nézve, hogy felperes valójában csak 2013. év elejétől rendelkezik a perbeli csomagolás tervével és igazoltan egészen őszig nem forgalmazott mást, mint a korábbi „...” terméket. A bizonyítékok alapján nem lehet kétséges, hogy I. rendű alperes látta el jellegzetes külsővel a saját gyártású termékét és hozta először forgalomba. Nyilvánvalóan iratellenes és megalapozatlan ezért az elsőfokú ítélet azon megállapítása, hogy alperesek a felperesi termék külső csomagolásához hasonló, azzal összetéveszthető jellegzetes külső csomagolással látták el, illetve forgalmazták a „...” megnevezésű árujukat, és ezzel megvalósították a Tptv. 6. §-ában rögzített jellegbitorlás tényállását.

Alperesek az ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezése jogszerűségét is vitatták, elsődlegesen azt hangsúlyozva, a Pp. 81. § (1) bekezdésére figyelemmel részleges pernyertességére tekintettel felperes nem tarthat igényt teljes perköltsége megfizetésére. A felperesi jogi képviselő javára megítélt ügyvédi munkadíj összege is eltúlzott, kifizetését a csatolt számlák nem támasztják alá, a kifejtett jogi képviselői tevékenységgel sem áll arányban. Az elsőfokú bíróság figyelmét az is elkerülte, hogy a felperes a meg nem határozható pertárgyértékhez képest lerovandó kereseti illeték kétszeresét fizette meg, amely összeg nyilvánvalóan nem hárítható teljes egészében alperesekre, az elsőfokú bíróságnak a túlfizetés felperes javára történő visszatérítéséről kellett volna rendelkeznie.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte lényegében helyes indokaira tekintettel. Vitatta az ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú eljárás megismétlésére alapul szolgáló, lényeges eljárási szabálysértés fennálltát.

Állította, hogy 13. sorszámú előkészítő iratát ajánlott tértivevényes küldeményként az alperesi jogi képviselő részére postára adta, azonban a csatolt tértivevényből megállapíthatóan 2015. július 29-én „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza. Erre tekintettel a Pp. 99. § (2) bekezdése szerint ezt az iratot az alperesek részére kézbesítettnek kell tekinteni. Az irat átvételének elmulasztására mint felróható magatartásra egyebekben alperesek az új Ptk. 1:4. § (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel sem hivatkozhatnak. Az iratokból megállapíthatóan a 2015. szeptember 15-i tárgyaláson alperesi jogi képviselő szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, az elsőfokú bíróság a tárgyalást a Pp. 136/B. § (1) bekezdése alapján, az eljárási szabályoknak megfelelően tartotta meg. Mindezekre tekintettel

alperesek Pp. 3. § (6) bekezdésének, illetve 2. §-ának megsértésére hivatkozása egyaránt megalapozatlan. A tárgyalási jegyzőkönyv alperesek által hivatkozott hiányosságai sem minősülnek olyan lényeges eljárási szabálysértésnek, amely alapul szolgálhatna az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére. Az alperesek Pp. 215. §-ának megsértésére hivatkozása is téves, hiszen felperes mindkét alperessel szemben határozottan megfogalmazott kereseti kérelmeket terjesztett elő, amelyeken az elsőfokú bíróság nem terjeszkedett túl. Arra figyelemmel továbbá, hogy alperesek felhívás ellenére, a mulasztás következményeinek tudatában szándékosan nem tettek eleget bizonyíték szolgáltatási kötelezettségüknek, a fellebbezésükben hivatkozott és a fellebbezéshez csatolt okirati bizonyítékok figyelembevételére, az elsőfokú ítélet Pp. 252. § (3) bekezdése alapján történő, a bizonyítási eljárás megismétlése, illetve kiegészítése érdekében történő hatályon kívül helyezésére nincs lehetőség. Egyebekben minden bizonyíték rendelkezésre áll ahhoz, hogy az ügyben a Fővárosi Ítéltábla érdemi döntést hozzon.

A per érdemére nézve felperes előadta, a peresített jellegzetes külső csomagolás tervét 2012. április 8-án kapta meg először és azt 2012. július 7-én hagyta jóvá, amint az a fellebbezési ellenkérelemhez 2. és 3. sorszám alatt csatolt okiratokból megállapítható. Az általa korábban előadottakra hivatkozással hangsúlyozta, a csatolt csomagolási tervekben szereplő „...” tervtől azért kellett áttérnie a perbeli „...” tervre, mert közte és egy másik cég között névhasználati vita merült fel. Ugyanakkor e névváltoztatásnak a jelen per érdemére nincs kihatása, a rendelkezésre álló adatok alapján ugyanis egyértelműen megállapítható, hogy a felperes a peresített jellegzetes külső csomagolást, igaz még „...” néven, de azonos külsővel legkésőbb 2013. január 17-től a magyar fogyasztókkal megismertette. Hangsúlyozta azt is, a Tptv. 6. §-a vonatkozásában az alperesi termék külső csomagolásának mintázatát, ábráit és azok elrendezését kifogásolta, a termék elnevezése nem képezte a per tárgyát, a terméknév nem bír megkülönböztető képességgel, „jellegzetességgel”. A Tptv. 6. §-a vonatkozásában ezért irreleváns, hogy a felperes először még „...”, majd később „...” néven tette ismertté a csokoládé termékét, mivel a felperesi termék jellegzetességét az állatfigurák csomagoláson történő, adott megjelenítése adja, amely mindkét felperesi csomagoláson a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokból egyértelműen megállapíthatóan azonos. Ugyanakkor az alperesi törvényes képviselő személyes meghallgatása során nyilvánvalóan nem kívánt egyértelmű választ adni arra a kérdésre, hogy pontosan mely időpontban került kialakításra az alperesi termék perben vitatott külső csomagolása. Megalapozatlanul állítják alperesek azt, hogy a perbeli alperesi terméket az I. rendű alperes látta el jellegzetes külsővel és hozta először forgalomba Magyarországon.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül, a fellebbezéssel nem támadott, a keresetet a Tptv. 2. §-a szerinti jogsértés tekintetében elutasító, a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján jogerőre emelkedett részében az ítéletet nem érintette. Felperesi fellebbezés hiányában továbbá a megállapított jogsértéssel összefüggésben alpereseket a kereseti kérelem szerintitől eltérő elégtétel adására kötelező ítéleti rendelkezés felülbírálata sem képezte a másodfokú eljárás tárgyát.

Az alperesek fellebbezése a per főtárgya tekintetében megalapozatlan, a perköltség vonatkozásában részben megalapozott, az alábbiak szerint.

Az elsőfokú bíróság az elsőfokú eljárás megismétlésére alapot adó eljárási szabálysértés nélkül meghozott ítéletében a kereset elbírálásához szükséges, releváns tényállást helytállóan állapította meg, és helytálló jogi következtetéssel adott helyt a Tptv. 6. §-ára alapított, a jogsértés megállapítására és az egyes jogkövetkezmények alkalmazására irányuló pontosított kereseti kérelemnek.

Figyelemmel arra, hogy az alperesek fellebbezésükben az eljárási szabályok lényeges megsértésére hivatkozással elsődlegesen a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérték, a Fővárosi Ítéltábla először azt vizsgálta, történt-e az ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú eljárás megismétlésére alapul szolgáló eljárási szabálysértés, és az alábbiakban kifejtésre kerülő indokok alapján arra a következtetésre jutott, ilyen eljárásjogi szabálysértésre nem került sor.

Az iratokból megállapíthatóan az elsőfokú bírósághoz 2015. június 25-én 13. sorszám alatt érkezett előkészítő iratot és mellékleteit felperes a 9. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben foglalt azon végzés alapján nyújtotta be, amelyben az elsőfokú bíróság valamennyi peres felet egymással közvetlenül közlendően az általuk bizonyítandó tényekre vonatkozó bizonyítási indítványaik előterjesztésére kötelezte, beadványában úgy nyilatkozott, azt az alperesi jogi képviselőnek is megküldte. Az is megállapítható, hogy bár felperes már 2015. július 29-én tudomást szerzett arról, hogy előkészítő iratának kézbesítése az alperesi jogi képviselő részére nem járt sikerrel, erről a per 2015. szeptember 15-i soron következő tárgyalásán az elsőfokú bíróságot nem tájékoztatta. A tárgyalás berekesztését és az ítélet meghozatalát megelőzően tehát az elsőfokú bíróságnak nem volt, nem lehetett tudomása arról, hogy a 13. sorszámú felperesi előkészítő irat és mellékletei vonatkozásában alperesek nem gyakorolhatták a Pp. 3. § (6) bekezdése szerinti azon alapvető eljárási jogosultságukat, hogy az ellenérdekű fél nyilatkozatait, beadványait megismerhessék és arra nyilatkozatot tehessenek.

Ugyanakkor az eljárási szabálysértés értékelése, jogkövetkezményeinek levonása szempontjából önmagában nincs jelentősége annak, hogy azt az elsőfokú bíróság sem a felperes 13. sorszámú előkészítő iratában foglaltak, sem a peres felek tárgyalás berekesztését megelőzően előterjesztett egyéb nyilatkozatai, beadványai alapján nem észlelhette. Az e körben kialakult bírói gyakorlatot rögzítő, egyben a bírói gyakorlatra irányadó 1/2014. (VI. 30.) PK vélemény 1. pontjában foglaltakra tekintettel abból kellett kiindulni, hogy a lényeges eljárási szabálysértésre alapított hatályon kívül helyezés csak akkor indokolt, amennyiben az eljárási szabálysértés jellegének és súlyának, valamint az érdemi döntésre gyakorolt hatásának, továbbá a másodfokú eljárásban való orvoslás lehetőségének figyelembevételével elengedhetetlen az elsőfokú eljárás megismétlése. Mindezek tükrében tehát azt kellett vizsgálni, megalapozottan állítják-e az alperesek fellebbezésükben azt, hogy az elsőfokú bíróság a 13. sorszám alatti felperesi előkészítő irathoz csatolt okiratokra mint „perdöntő” bizonyítékokra alapította ítéletét.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az alperesi fellebbezésben előadottakkal szemben az elsőfokú ítélet főbb ténymegállapításai és jogi következtetései nem a felperes 13. sorszámú előkészítői iratán és annak mellékletein alapulnak. Az alperesek által e mellékletek közül kiemelten hivatkozott 13/F/24. alatti iratot az elsőfokú bíróság csak annyiban értékelte, hogy annak alapján – az alperesi vitatással szemben – azt tartotta megállapíthatónak, hogy a felperesi termék külső csomagolása a felpereshez köthető. Az ítélet további, a keresetnek helytadó döntés alapjául szolgáló megállapításai a per korábbi adatain, a felek korábban tett perbeli nyilatkozatain alapulnak, különös tekintettel arra, hogy az elsőfokú eljárás során alperesek a tárgyalás berekesztéséig bírói felhívás ellenére nem tették vitássá a felperes azon – utóbb a 2015. január 22-i tárgyalásról készült, az alperesek jogi képviselőjének szabályszerűen kézbesített 7. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben rögzítetten pontosított – kereseti előadását, hogy a perbeli „...” megnevezésű felperesi termék a perbeli jellegzetes külső csomagolással Magyarországon 2012. december 17-étől van forgalomban. Mindezek mellett a 13. sorszám alatti felperesi beadvány és mellékletei vonatkozásában alperesek fellebbezésükben okirati bizonyítékaikat is csatolva részletesen kifejtették jogi álláspontjukat. Ezen okirati bizonyítékokat érdemben megvizsgálva ugyanakkor a Fővárosi Ítéltábla a későbbiekben

kifejtettek szerint azt állapította meg, hogy azok sem szolgálhatnak alapul az elsőfokú ítélet megváltoztatására, az abban foglaltaktól eltérő jogi következtetés levonására. Ily módon nem volt megállapítható, hogy az alperesek eljárási jogai az érdemi döntésre kihatóan sérültek volna.

Egyebekben a 2015. szeptember 15-i tárgyalásról készült jegyzőkönyv tartalma maradéktalanul megfelel a Pp. 116. §-ának, abban ugyanis az iratismertetés megtörténtének ténye rögzítésre került. Ugyanakkor a már kifejtettek tükrében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, az alperesek által állított tartalmi hiányosság fennállta sem szolgálhatna alapul. Az ugyancsak később kifejtettek szerint az sem volt megállapítható, hogy a perköltség tekintetében az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett volna a kereseti kérelmen.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az alperesek elsődleges, az ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítására irányuló fellebbezési kérelmét nem találta megalapozottnak.

Az elsőfokú ítélet alperesi fellebbezés szerinti érdemi megalapozatlanságát illetően a Fővárosi Ítéltábla álláspontja a következő.

A korábban már rögzítettek szerint az elsőfokú eljárás során alperesek nem tették vitássá a felperes azon pontosított kereseti előadását, hogy a perbeli termékét a perbeli jellegzetes külső csomagolással, a termékre jellemző grafikájú dobozban 2012 decemberétől forgalmazta Magyarországon. Az elsőfokú bíróság ezért az eljárási szabályoknak megfelelően tájékoztatta alpereseket arról, a perben rájuk hárul annak bizonyítása, hogy Magyarországon a perbeli termékkel I. rendű alperes a perbeli jellegzetes külső papírdoboz csomagolásban már 2012 decemberét megelőző időpontban piacra lépett. Az elsőfokú eljárás során alperesi vitatás hiányában a perbeli jellegzetes külső csomagolással rendelkező felperesi termék 2012. decemberi magyarországi forgalomba hozatalának ténye vonatkozásában az elsőfokú bíróságnak azért sem merülhetett fel kételye (Pp. 163. § (2) bekezdése), mert a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok, számlák, továbbá az alperesi nyilatkozatok is azt támasztották alá, hogy 2012 decemberétől 2013 év végéig e felperesi termék kizárólagos magyarországi forgalmazója az I. rendű alperes volt, amiből okszerűen következik, hogy közvetlen tudomással rendelkezett arról, a jellegzetes külső csomagolással felperes Magyarországon pontosan mikor hozta forgalomba a termékét.

A felperesi termék első magyarországi forgalmazójaként az I. rendű alperes megalapozottan nem hivatkozhat fellebbezésében arra, hogy a 13/F/24. alatti okirati bizonyíték megismerésének időpontjáig nem volt tudomása arról, hogy felperes a perbeli jellegzetes külső csomagolással a termékkel Magyarországon mikor lépett először piacra. Erre való hivatkozása nem alkalmas azon mulasztásának kimentésére, hogy a perben rá háruló bizonyítási kötelezettségének a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelő előzetes tájékoztatás és felhívás ellenére sem tett eleget. A fellebbezésben előadottak ugyanígy a II. rendű alperes vonatkozásában sem alkalmasak a bizonyíték szolgáltatási kötelezettség teljesítése elmulasztásának kimentésére. Alperesek nem voltak elzárva attól, hogy már az elsőfokú eljárás során csatolják a fellebbezésük mellékletét képező azon okiratokat, amelyek azt támasztják alá, hogy a perbeli alperesi termék jellegzetes külső csomagolásának terve az I. rendű alperes megrendelése alapján már 2013. április 16-án elkészült, majd az e tervnek megfelelően legyártott papírdobozok már 2013. május 15-én az I. rendű alperes részére leszállításra kerültek. Ugyanakkor fellebbezéshez csatolt okirati bizonyítékok sem alkalmasak annak bizonyítására, hogy perbeli termékével I. rendű alperes akár a felperes 2012. decemberi, akár – az alperesek fellebbezési állítása szerinti – 2013. januári magyarországi piacra lépését megelőzően a jelenlegivel azonos jellegzetes külső csomagolással Magyarországon piacra lépett volna.

Önmagában annak, hogy a perbeli terméket felperes a jellegzetes külső csomagolással Magyarországon 2012 decemberében még „,...” néven hozta forgalomba, tette ismertté, a felperes elsőbbségi jogának megsértése, az alperesek per tárgyává tett magatartásának a Tpv. 6. §-a szerinti tisztességtelen piaci magatartás tilalmába ütköző volta szempontjából nincs jelentősége. Az elsőbbségi jog megsértése szempontjából releváns tényállás körében a névváltozás nem értékelhető, amint arra egyebekben az elsőfokú eljárás során 3. sorszám alatti előkészítő iratukban maguk az alperesek is hivatkoztak azzal összefüggésben, hogy a perbeli állatfigurás csokoládé termékét I. rendű alperes Magyarországon előbb „,...”, majd „,...” néven forgalmazta.

A perbeli esetben az alperesi fellebbezésben hivatkozott néveltérésnek a felperes elsőbbségi joga megsértése szempontjából azért sincs jelentősége, mert a felperes fellebbezési ellenkérelméhez csatolt okiratokból megállapíthatóan a „,...” elnevezésű felperesi termék csak nevében és a jellegzetes külső csomagolás grafikájának színárnyalatában tér el a jelenlegi „,...” terméktől, az elsőfokú ítélet indoklásában részletesen kifejtett szempontok szerinti – egyebekben fellebbezésükben az alperesek által sem vitatott – összetéveszthetőség azonban a „,...” és az alperes „,...” terméke között is fennáll. A jellegbitorlás szempontjából pedig jelen esetben nem a terméknévnek, hanem a termékcsomagolás összbenyomás alapján megállapítható összetéveszthetőségének van jelentősége, a jellegbitorlást a felperesi és az alperesi termékek jellegzetes külső csomagolásának összetéveszthetősége alapozza meg. Az pedig, hogy a „,...” terméket Magyarországon ebben a formában a felperes hozta először forgalomba, a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján egyértelműen megállapítható, ezt egyebekben maguk az alperesek sem vitatták, sem az elsőfokú, sem a másodfokú eljárás során.

Az alperesek fellebbezésükben az elsőfokú bíróság ítéletét a terhükre megállapított jogsértés jogkövetkezményének alkalmazását illetően nem tették vitássá, erre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla csak utal arra, hogy az elsőfokú ítélet indoklásában foglaltakat teljes mértékben osztja, annak kiegészítését nem tartja szükségesnek.

A per főtárgya tekintetében ezért az alperesi fellebbezés nem vezetett eredményre.

A perköltségre nézve a Fővárosi Ítéltábla álláspontja a következő.

Felperes keresetében a Tpv. 2. és 6. §-ában foglalt rendelkezések megsértésére hivatkozással az alperesek „,...” termékkel kapcsolatos gazdasági tevékenysége Tpv. rendelkezései szerinti tisztességtelen piaci magatartás tilalmába ütköző voltának megállapítására és a jogkövetkezmények alkalmazására irányuló igényt érvényesít. A kereset ily módon nem több igény, hanem az alperesek tisztességtelen piaci magatartásával kapcsolatos egyetlen igény érvényesítésére irányul. Tekintettel arra, hogy az alperesek keresetben kifogásolt gazdasági tevékenységének a Tpv. szerinti tisztességtelen piaci magatartás tilalmába ütköző voltát az elsőfokú bíróság megállapította és a jogkövetkezmények levonásáról is rendelkezett, felperes mindkét alperes vonatkozásában pernyertesnek tekintendő, függetlenül attól, hogy az általa állított jogsértő alperesi magatartás alapján kizárólag a Tpv. 6. §-a szerinti típusétevényállás megsértése volt megállapítható, a Tpv. 2. §-ában definiált generálklauzula megsértése nem.

A felperes pernyertességére figyelemmel alperesek megalapozatlanul hivatkoznak fellebbezésükben a perköltség viselése körében a Pp. 81. § (1) bekezdésében foglaltakra. A pernyertes felperes perköltségét a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperesek kötelesek megfizetni, mégpedig az elsőfokú ítéletben foglaltak szerint egyetemlegesen, tekintettel arra, hogy együttesen valószínűtlen meg felperes terhére a Tpv. 6. §-ába ütköző jogellenes magatartást. Ugyanakkor miután a per meg nem határozható pertárgyértékűnek minősül, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdésének b) pontja és 42. § (1) bekezdésének a) pontja alapján felperest alperesenként 36.000 forint, összesen 72.000 forint kereseti illeték megfizetésének kötelezettsége terhelte, így

perkölségként alperesektől is csak ennek megfizetésére tarthat igényt, annak ellenére, hogy illetékbélyegben összesen 144.000 forint kereseti illetéket rótt le.

A Pp. 79. § (1) bekezdése szerint a bíróság a perköltség összegét a fél által előadott és szükséghez képest igazolt adatok figyelembevételével állapítja meg. A Pp. 75. § (1) bekezdése szerint eltérő rendelkezés hiányában perköltség mindaz a költség, ami a felek célszerű és jóhiszemű pervitelével kapcsolatban akár a bíróság előtt, akár a bíróságon kívül merült fel, valamint a (2) bekezdés értelmében a felet képviselő ügyvéd munkadíja.

A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: Rendelet) rendelkezik. A 2. § (1) bekezdés a) pontja lehetőséget ad arra, hogy a fél pernyertessége esetén a közte és képviselője között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött megbízási díj megfizetését igényelje a pervesztes féltől. A (2) bekezdés kimondja azt is, a kikötött megbízási díj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a pertárgy értékével vagy a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

A jogi képviselővel kötött ügyvédi megbízási szerződés esetén tehát a fél igényt tarthat a szerződésben foglaltak szerinti megbízási díjra, az ügyvédi munkadíj összegének igazolására pedig a megbízási szerződés, illetve a díjmegállapodás szolgál. Ugyanakkor nincs jogszabályi akadálya annak, hogy a fél által igényelt, a díjmegállapodás szerinti munkadíj összegét a bíróság mérsékelje, amennyiben nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

Jelen esetben felperes a másodfokú eljárás során csatolta a jogi képviselője munkadíjára vonatkozó megállapodást, amelynek alapján megállapítható volt, hogy az elsőfokú eljárásban ügyvédi munkadíjként igényelt összeg megfelelt a díjmegállapodásban foglaltaknak. Ugyanakkor az ügy jellegét, valamint a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységet mérlegelve a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú eljárás tekintetében a felperesi jogi képviselő munkadíjának összegét – a felperes, illetve jogi képviselője másodfokú eljárásban tett nyilatkozataira figyelemmel áfa nélkül – 400.000 forintban találta a jogi képviselő tevékenységével arányban állónak, azt is mérlegelve, hogy a jelen per meg nem határozható pertárgy értékű. Ily módon alperesek a felperes részére elsőfokú perköltségként 400.000 forint ügyvédi munkadíjat, továbbá 72.000 forint kereseti illetéket, mindösszesen 472.000 forintot tartoznak megfizetni.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel támadott rendelkezéseit a per főtárgya tekintetében a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján – helyes indokaira utalással – helybenhagyta, míg a perköltség vonatkozásában a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta és az alperesek által fizetendő perköltség összegét 472.000 forintra leszállította.

A Fővárosi Ítéltábla az eredménytelenül fellebbező alpereseket a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) és (2) bekezdése alkalmazásával a kifejtett ügyvédi tevékenységre, annak munka- és időszükségletére figyelemmel mérsékelt összegben megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltsége megfizetésére.

Figyelemmel arra, hogy a felperes a kereseti illetékként indokolatlanul 72.000 forinttal többet rótt le illetékbélyegben, a Fővárosi Ítéltábla ennek tényét csupán megállapította, a többletilleték az Itv. 80. § (1) bekezdés i) pontja és 81. § (2) bekezdése szerint az illetékes adóhatóságtól igényelhető vissza.

Budapest, 2016. november 15.

. Tibold Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Dr. Felker László s.k. előadó bíró

Levek Istvánné dr. s.k. bíró

A kiadmány hitelül: